

РЕШЕНИЕ

№ 7802

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 22.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7158** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ – загл. изм. ДВ бр.51 от 2022г, в сила от 01.07.2022г./, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Агенция по заетостта, представлявана от Изпълнителния директор г-н С. В. чрез пълномощник срещу Решение за верификация на постъпило искане за окончателно плащане № BG05M90P001-6.003-0001/87 от 13.07.2022 г. на Ръководителя на УО на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014-2020г. в Министерство на труда и социалната политика, в частта му по т. 2 за неверифицирани разходи, т.2.4 от бюджетно перо 1.1 „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка“ на осн. чл.57, ал.1, т.4 и т.7 от ЗУСЕСИФ, т.2.5 от бюджетно перо 1.1 „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка“ на осн. чл.57, ал.1, т.7 от ЗУСЕСИФ, т.2.7 от бюджетно перо 1.1 „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна

епидемична обстановка“ на осн. чл.57, ал.1, т.5 от ЗУСЕСИФ и т.2.8 от бюджетно перо 2.1 „Непреки разходи“ на осн. чл.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ. Решението се оспорва с основанията на чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК- поради липса на мотиви, допуснати нарушения на материалния закон и целта на закона, и иска неговата отмяна в оспорената част. Счита, че фактическите установявания в административния акт не са съответни на основанията по чл. 64, ал. 1, при което решението се явява необосновано. В съдебно заседание, се представлява от юрк К., която поддържа жалбата, иска отмяна на оспорения акт и претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Ръководителя на УО на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси 2014-2020г." в Министерство на труда и социалната политика, и Главен директор на ГД „Европейски фондове, международни програми и проекти“ в МТСП, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В указания от съда срок представя писмени бележки, в които намира жалбата за недопустима с аргумент, че в нея се съдържа искане за отмяна на финансова корекция, а процесният акт е отказ от верификация, в алтернативност намира жалбата за неоснователна.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срок пред местно и родово компетентен съд срещу акт, който подлежи на обжалване по съдебен ред и от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Не се споделят аргументите на ответника, че жалбата е насочена срещу Решение за определяне финансова корекция, поради което същата е недопустима. В жалбата изрично е посочен индивидуален административен акт № BG05M9OP001-6.003-0001/87 от 13.07.2022 г. на Ръководителя на УО на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014-2020г., като в изпълнение Разпореждане от 09.08.2022г. на съда жалбоподателят изрично е потвърдил, че се оспорват т.2.4, 2.5, 2.7 и 2.8 от диспозитива на решението, с която се отказва верификация на съответните разходи и изложените обстоятелства, въз основа на които разходите не се верифицират. Следователно жалбоподателят оспорва акта по чл.64, ал.4 от ЗУСЕФСУ, а не такъв, издаден с правно основание чл.73, ал.2 от ЗУСЕФСУ.

По основателността на жалбата:

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

Министерство на труда и социалната политика стартира процедура чрез директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05M9OP001-6.003 „ЗАПАЗИ МЕ“, публично достъпна, в едно с условията за кандидатстване и ръководство-указание за изпълнение на договора на интернет страницата на оперативната програма „Развитие на човешките ресурси“ на адрес <https://esf.bg/procedures/zapazi-me/> Същите са представени на електронен носител /флаш памет и на хартиен носител в класьор №1/. Конкретен бенефициент /КБ/ е Агенцията по заетостта, съгласно т.9 „Допустими кандидати от условията“.

Основната цел на операцията е да бъде оказана навременна подкрепа на работодателите, които са пряко засегнати от наложените противоепидемични мерки, и запазване заетостта на служителите им, спомагайки за по-бързото възстановяване след отпадане на наложените мерки. За изплащане на компенсации е предвидено да кандидатстват работодатели, чиито работници и служители са осигурени в секторите, посочени в Списък на икономическите дейности по чл.1, ал.1 от ПМС

№325/26.11.2020г., утвърден със Заповед на Министъра на труда и социалната политика, и са сключени основни трудови договори преди датата на акта на държавен орган за въвеждане на временни ограничения за осъществяване на дейности. Секторите, които могат да кандидатстват, са описани в заповедта на министъра на труда и социалната политика. По мярката „Запази ме“ се предоставя възможност за компенсация на служителите от засегнатите фирми. Те могат да кандидатстват чрез работодателите пред Агенция по заетостта за компенсация в размер на 24 лв. на ден (за 8-часов работен ден), докато са в неплатен отпуск заради въведените ограничения. Съгласно дадените указания, компенсация ще се предоставя максимум за 60 дни за 2020г. и не повече от 90 дни в рамките на 2021г., като нормативно редът и условията се съдържат в Постановление №325 от 26.11.2020г. за определяне на условията и реда за изплащане на компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са наложени от държавен орган временни ограничения за осъществяването им в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка, изм. и доп. с ПМС №418/30.12.2020г., изм. с ПМС №99/19.03.2021г. /т.12.3 Допустими разходи и т.14 Приложим режим на минимални/държавни помощи от условията за кандидатстване/.

Във връзка с постъпило проектно предложение № BG05M9OP001-6.003-0001 от страна на конкретния бенефициент е сключен Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /представен на електронен носител флаш памет и на хартиен носител – класьор 1/ по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020 №BG05M9OP001-C01 „Запази ме“ на осн. чл.45, ал.2 от ЗУСЕСИФ. Съгласно т.3.6 от договора исканията за верифициране на разходи и плащания се представят на управляващия орган в съответствие с чл.3.33 и чл.3.35.

Съгласно т. 2. 4 от договора, бенефициентът следва да изпълнява проекта съгласно одобреното проектно предложение, в обема и вида посочен в него, условията за изпълнение, утвърдени с условията за кандидатстване по процедурата чрез директно предоставяне на проекти BG05M9OP001-6.003 „Запази ме“, ръководството за бенефициента за изпълнение и управление на проекти по ОП РЧР /за съответната схема/, клаузите на договора и приложенията към него.

Съгласно чл.3.18 от договора разходите за изпълнение на дейностите са допустими считано от 29.10.2020г., като разплащането по тях може да бъде извършвано до представянето на финален отчет, но не по-късно от 1 месец след приключване на проектните дейности.

Видно от представените условия за кандидатстване по ОП РЧР 2014 -2020, конкретно т. 10 „Дейности, допустими за финансиране“ е допустима за финансиране дейността Подкрепа за работодатели чрез компенсации с цел запазване на заетостта на служителите в предприятията, упражняващи дейност в икономически сектор, директно засегнат от преустановяване на стопанската дейност в резултат от наложени противоепидемични мерки срещу разпространението на COVID-19 с акт на държавен орган. Министърът на труда и социалната политика издава заповед, с която определя кодовете на икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяване на дейност с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка, с решения на НС или МС. По процедурата могат да кандидатстват работодатели, за изплащане на компенсации на работници и служители, осигурени в икономическите сектори, съгласно К.-2008, определени в заповедта на министъра на труда и социалната

политика, приложена за информация. Правото на компенсации с цел запазване на заетостта на работниците и служителите в предприятието и съгласно условията и реда, определени в ПМС №325 от 26 ноември 2020г., изм. и доп. с ПМС №418 от 30 декември 2020г. и ПМС №99 от 19 март 2021г., имат работодатели, чиито работници и служители са в неплатен отпуск по реда на чл.160, ал.1 или чл.173а, ал.2 от КТ поради въведени временни ограничения за осъществяване на дейност/и, посочени в акта на държавния орган, съгласно изискванията на постановлението. За изплащане на компенсации могат да кандидатстват работници и служители, които са в неплатен отпуск и са наети от работодатели, които са местни физически или юридически лица, както и чуждестранни юридически лица, които осъществяват стопанска дейност в РБ. Компенсацията е допустима за не повече от 60 дни в рамките на 2020 година и за не повече от 90 дни в рамките на 2021г., в които лицето е ползвало неплатен отпуск във връзка с наложен акт на държавен орган ограничения за осъществяване на дейността, за която е наето. Условията и реда за подкрепа на работодатели с цел запазване на заетостта на работниците и служителите следва да бъде изцяло съобразен с определените изисквания на ПМС №325/26.11.2020г.

Съгласно т.12.1 „Условията за допустимост на разходите“ от условията за кандидатстване при отпускане на безвъзмездна финансова помощ ще бъдат взети под внимание само „допустимите разходи“. Те се определят на база изискванията на Глава пета „Финансово управление и контрол от ЗУСЕСИФ и действащите подзаконовни нормативни актове на Министерския съвет, които не противоречат на Закона, разпоредбите на Регламент 1303/2013, Регламент 1304/2013, Регламент 2018/1046, Регламент (ЕС) 2020/558 и приложимото национално законодателство за финансовата рамка 2014-2020г.

С искане за окончателно плащане № 5 от ИСУН 2020 с отчетен период 10.12.2020 г. - 18.03.2022 г. Агенция по заетостта е предявила за верификация разходи в общ размер 6 726 355,46лв за извършени разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в период на обявено извънредно положение или извънредна епидемична обстановка и са посочени в Списъка по чл.1, ал.1 от ПМС №325/2020г. и Непреки разходи. Представен е финансов отчет №4 към искане за плащане №5 с придружаващи документи /на електронен носител и на хартиен носител – класьор 2, Технически отчет №4 към искането за плащане с придружаващи документи от Агенция по заетостта както и модул „Микроданни участници“ към същото искане с придружаващи документи от бенефициера. Съгласно техническия отчет за периода 10.12.2020-10.01.2022г. в териториалните поделения на Агенция по заетостта – дирекции „Бюро по труда“ в страната са подадени общо 10 220 заявления от работодатели за изплащане на компенсации на лица 54870. За отчетния период са публикувани 66 списъка с одобрени/неодобрени лица по проекта, както и обобщен списък на всички оценени до момента заявления. Ново включените лица са 3014.

По процедурата са издадени три предходни акта за верификация: Решение за верификация на постъпило искане за междинно плащане №2 за периода 10.12.2020г.-31.12.2020г., рег.№6003-0001/95 от 13.07.2021г., Решение за верификация на постъпило искане за междинно плащане №3 с отчетен период 01.01.2021г.-28.02.2021г. рег.№6003-0001/77 от 04.10.2021г. и Решение за

верификация на постъпило искане за междинно плащане №4 с отчетен период 10.12.20г.-30.04.21г. рег.№6003-0001/81 от 10.12.2021г. /л.50-69/ В тях отказът на органа за верификация е за констатирани неправилни аритметични калкулации, формиращи стойността на компенсациите и отчитане на разходи за изплатени компенсации за лица, заети на непълно работно време при работодателя в размер, който е некоректно определен предвид уговорената продължителност на работния ден в трудовите договори на участниците, а така също констатация за липса на документи, въпреки че същите са изискани от КБ.

Издадено е Решение за верификация на постъпило искане за окончателно плащане №5 в ИСУН 2020 за отчетен период 10.12.2020г.-10.01.2022г. № ВГ05М9ОР001-6. 003-0001/87 от 13.07.2022г. на Ръководителя на УО на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ 2014-2020г. в Министерство на труда и социалната политика, с което се отказва верификация на изплатени частично или изцяло от Агенция по заетостта компенсации на 1148 физически лица. По-конкретно в обжалваната част на акта са отказани за верифициране средства за компенсации поради констатирани няколко категории нарушения:

-в т.2.4 – неправилни аритметични калкулации, формиращи стойността на компенсацията, в размер на 17 349,38лв., на основание чл.57, ал.1, т.4 и т.7 от ЗУСЕСИФ

-в т.2.5 – предявени са разходи за лицата, за които не са представени съответните документи в размер на 277,57лв. на основание чл.57, ал.1, т.7 от ЗУСЕСИФ

-в т.2.7 – изплатени разходи за лица, които са извън периода на допустимост в размер на 26 728,53лв. на основание чл.57, ал.1, т.5 от ЗУСЕСИФ вр. чл.3.18 от АДФФП и

-в т.2.8 – непреки разходи, които са фиксирани на 4% от отчетените допустими разходи, в размер на 2245,34лв. на осн.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ вр. чл.55, ал.1 т.4 от ЗУСЕСИФ и чл.8, ал.1 от ПМС №189/2016, чл.67(1), точка г, чл.67(5) точка а, (i) и (ii) и чл.68, буква (а) от Регламент 1303/2013 във вр. раздел 12.3 допустими разходи от условията за кандидатстване по схемата.

Причините за неверифициране на разходите са подробно описани в Приложение №1, неразделна част от решението за верификация /на електронен носител и на хартиен носител в класьор №1/

Решението за верификация, ведно с приложение №1 е изпратено до бенефициента Агенция по заетостта чрез информационна система ИСУН 2020 на 13.07.2022г.

На 27.07.2022г. Агенция по заетостта, представлявана от изпълнителен директор С. В. чрез Р. депозира жалба срещу Решението за верификация в частта, с която е отказано верифициране на средства по т.2.4, 2.5, 2.7 и 2.8.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е издадено в рамките на производство, образувано по подадено от Бенефициента искане за окончателно плащане по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ.

По валидността на акта:

Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСФСУ /загл. изм. ДВ бр.51 от 2022г, в сила от 01.07.2022г./управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо. В чл.4, т.7 от Устройствения правилник на

Министерството на труда и социалната политика, приет с ПМС №266 от 10.11.2009г. министърът на труда и социалната политика управлява програми и проекти в сферата на своята компетентност, финансирани от предприемаческите и структурните фондове на ЕС и от други международни финансови институции и донори. Съгласно чл. 9, ал. 5, пр. 2 от ЗУСЕФСУ ръководителят на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващия орган или определено от него лице. Оспореното решение е издадено от Ц. С. в качеството му на Главен директор на Главна дирекция ЕФМПП и Ръководител на УО на ОПРЧР 2014-2020г. - компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, съгласно нарочна Заповед № РД-03-2/01.12.2020 г. издадена от Министъра на труда и социалната политика /л.16/, изменена със Заповед №РД-03-7/20.04.2021г. на Министъра на труда и социалната политика /л.18-19/. Предвид горното съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в законоустановената писмена форма, поради което същият не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По законосъобразността на акта:

Така оспореният индивидуален административен акт е издаден в производство по верифициране на разходи, регламентирано в Глава Пета, Раздел II "Плащания, верифициране и сертифициране на разходи" от ЗУСЕФСУ. Производството е административно по своя характер и завършва с издаването на индивидуален административен акт.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 от ЗУСЕФСУ. Съгласно чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, Междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 80-дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Съгласно чл. 62, ал. 3 от с.з, УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Чл. 57. ал. 1 от ЗУСЕФСУ урежда осем кумулативни изисквания, за да бъдат определени дадени разходи за допустими, а именно: 1. (изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) разходите са за дейности, съответстващи на предвидените в одобрения проект и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по [чл. 3, ал. 2](#); 2. разходите попадат във включени в документите по [чл. 26, ал. 1](#) и в одобрения проект категории разходи;3. (нова – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) разходите не надхвърлят праговете за съответната категория в документите по [чл. 26, ал. 1](#) и в одобрения проект;4. (предишна т. 3, изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд; 5. (предишна т. 4 – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство;6. (предишна т. 5 – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 7. (предишна т. 6, изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на [Приложение X. от Регламент \(ЕС\) 2021/1060](#) и са спазени

изискванията за съхраняване на документите съгласно [чл. 82 от Регламент \(ЕС\) 2021/1060](#);8. (предишна т. 7 – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.) разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Неизпълнение на някое от тези изисквания е самостоятелно основание за отказ за верификация и плащане.

Неоснователно жалбоподателят претендира, че актът е издаден при липса на мотиви. В същия се съдържа фактическите и правни основания, мотивирали издаването му, същите са в пълно съответствие с изразената от Р. воля. Спазена е и процедурата по издаването на акта. С обжалвания административен акт – решение за верификация на искане за окончателно плащане № BG05M9OP001-6.003-0001/87 от 13.07.2022г. на Р. на ОП РЧР е отказана верификация на изплатени частично или изцяло от Агенция по заетостта компенсация на 1148 физически лица. Конкретно в обжалваната част на акта се отказва верифициране на средства за компенсация, поради констатирани няколко категории нарушения : в т.2.4 – неправилни аритметични калкулации, формиращи стойността на компенсацията, в размер на 17 349,38лв, т.2.5 – предявени са разходи за лица, за които не са представени съответните документи, в размер 277,57лв; т.2.7 – изплатени са разходи за лица, които са извън периода на допустимост , в размер на 26 728,53лв и т.2.8-непреките разходи, които са точно фиксирани на 4 процента от отчетените допустими разходи в размер 2245,34лв. В решението за верификация изрично е записано, че причините за неверифициране на разходите са подробно описани в Приложение №1, което е неразделна част от Решението. В приложението, в табличен вид са изложени ясни и конкретни фактически установявания, както и подробни съображения, мотивирали Р. да откаже разходите. Видно от приложените по делото доказателства, констатациите на УО на ОП РЧР са изпратени надлежно чрез проведени комуникации към искането за плащане №5 BG05M9OP001-6.003-0001-C03-M067 от 08.06.2022г. От представената таблица и представения на хартиен носител – класьор №3 и регистрите, съдържащи се в кореспонденцията BG05M9OP001-6.003-0001-C03-M067 от 08.06.2022г. е видно, че АЗ в хода на административното производство е изразила съгласие с констатациите, свързани с неправилните изчисления /т.2.4/ и тези, свързани с непредставени документи /т.2.5/. Предвид горното твърдението на етап съдебно оспорване на акта за неправилно установяване на фактите и нарушение на правото на защита, е неоснователно и недоказано от страна на жалбоподателя. Трите предхождащи решения за верификация по постъпили искания за междинни плащания, представени от ответника в о.с.з. и приети от съда също аргументират неоснователността на твърденията за нарушаване правото на защита. От съдържанието на същите се установява, че предходните откази на органа са въз основа на същите установявания, като неверифицирани средства са в значително по-висок размер. Не е нарушено правото на защита на бенефициента по установявания, едва на етап издаване на акта за окончателно плащане. Също така възможността за верификация не е преклудирана, тъй като средствата, за които е отказана верификация, могат да бъдат отново предявени в следващо искане за плащане по арг. Чл.64, ал.1 ЗУСЕФСУ.

Съгласно Условието за кандидатстване по процедурата и приетата на национално ниво нормативна уредба, се предоставя право на компенсация на служители и на работници, които са осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение, респ. обявена извънредна епидемична обстановка и

са посочени в Списък по чл.1, ал.1 от ПМС №325/2020г., утвърден със Заповед на Министъра на труда и социалната политика. Същите са представени и приети като доказателства по делото от страна на ответника. Правото на компенсации, съгласно условията и реда, определени в постановлението, имат работници и служители, ползващи неплатен отпуск по реда на чл.160, ал.1 или чл.173а, ал.2 от Кодекса на труда поради въведени временни ограничения за осъществяване на дейност/и, посочени в акта на държавния орган, съгласно изискванията на постановлението. Подобни указания по прилагането на нормативната уредба фигурират и на електронната страница на бенефициера. Регламентираният размер на компенсациите по ПМС №325/2020, изм. и доп. С ПМС №418 от 30.12.2020г. и ПМС №99/19.03.2021г. е в размер на 24 лева за 8 часов работен ден за периода октомври – декември 2020г. и в размер на 75% от осигурителния доход на работниците и служителите за м. Октомври – за периода от 1-ви януари до 31-ви юни 2021година. Компенсацията е допустима за не повече от 60 дни в рамките на календарната 2020 година и за не повече от 90 дни в рамките на 2021 година, в които лицето е ползвало неплатен отпуск във връзка с наложените в акт на държавен орган ограничения за осъществяване на дейността, за която е наето. Съгласно чл.1 от ПМС №325/2020г. размерът на изплащаните компенсации на всеки служител и работник се изчислява, като определеният осигурителен доход за месец октомври 2020г. се раздели на броя на работните дни в месеца, за който се изплащат средствата, и се умножи по броя на работните дни, за които се изплащат компенсации. Осигурителният доход за месец октомври 2020г. се определя, както следва:

1. За лицата, които имат отработени дни – среднодневният осигурителен доход се умножава по броя на работните дни за октомври;
2. за лицата, които през целия месец са ползвали отпуск поради временна неработоспособност, за бременност и раждане или при осиновяване на дете до 5-годишна възраст – среднодневният размер на дохода, от който е определено обезщетението, се умножава по броя на работните дни за октомври;
3. за лицата, които през целия месец са ползвали отпуск за отглеждане на дете до 2-годишна възраст – минималната месечна работна заплата за страната;
4. за лицата, които са ползвали отпуск за временна неработоспособност, за бременност и раждане, при осиновяване на дете до 5-годишна възраст или отглеждане на дете до 2-годишна възраст – среднодневният осигурителен доход, определен по реда на т.2 и т.3, се умножава по съответния брой работни дни.
5. За лицата, които през целия месец са били в неплатен отпуск или не са осигурени по чл.4, ал.1, т.1 от КСО при този работодател – минималната месечна работна заплата за страната. Компенсациите се изплащат ежемесечно въз основа на представени документи за изтекъл месец.

Компенсацията се изчислява и изплаща съобразно реалния брой на работните дни за съответния месец. Съгласно Кодекса на труда и приложимата нормативна уредба, свързана с трудовото и осигурителното законодателство, броят на работните дни се изчислява по календар, което е обективен факт. В този смисъл, за да се приемат за допустими разходите, е необходимо да са направени за реално предоставени услуги и положен труд на базата на работните дни през месеца, за които може да се изплати компенсация /защото именно през тези дни лицето е възпрепятствано реално да полага труд/. Предвид това и неправилното изчисление на средствата за погрешно определен брой работни дни за съответния месец е обективно проверим факт, като

нарушението не би могло да се санира или респ. да се промени. В приложение №1 изчерпателно за отказа от верификация на средствата по т.2.4 е посочен за всяко заявление на база представените от работодателите досиета на физическите лица /съдържащи се във външната памет/ за конкретния месец в какво се състои неправилното изчисление на компенсацията, което обосновава отказа за верификация на сторените разходи. Предявените разходи не са за реално извършени услуги и положен труд, поради което на осн. чл.57, ал.1, т.4 /предишна т.3 от ЗУСЕСИФ/ законосъобразно и правилно е отказана верификация на средствата по т.2.4. По отношение другото сочено правно основание – чл.57, ал.1, т.7 /предишна т.6 от ЗУСЕСИФ/, съдът намира, че за направените разходи е налична одитна следа, следователно е спазена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.7 /предишна т.6 от ЗУСЕСИФ/, но визираната норма е само една от няколко посочени правни основания за отказ, тъй като поне едно от посочените основания е налице, а именно предявените разходи по т.2.4 не са за реално извършени услуги и положен труд поради неправилни аритметични калкулации, формиращи стойността на компенсациите, следва извод за законосъобразност на оспорения административен акт в частта, с която е отказано верифициране на разходи в размер 17 349,38лв. от бюджетно перо 1.1. „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка“ на основание чл.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕФСУ съгласно т.4 от Решението на Р..

Процедурата по верификация на разходите, законодателят е уредил нормативно в Раздел II, на Глава V от ЗУСЕФСУ. Производството е уредено в закона и подзаконовите административни актове по прилагането му. Както в чл.62, ал.3 от закона, така и в чл.22 от Наредба Н-3 от 22.05.2018г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество на министъра на финансите, е указано, че разходите се верифицират въз основа на документите, представени от бенефициента с всяко искане за плащане и чрез извършване на управленски проверки, когато това е необходимо. Към искането за плащане бенефициентът следва да представи всички документи, удостоверяващи допустимостта на предявените разходи, като по този начин законът определя доказателствената тежест за обосноваване на разходите върху бенефициента, а не върху Р., тъй като производството започва по постъпило от бенефициента искане. Възможността да се представят доказателства, удостоверяващи допустимост на даден разход, се преклудира с изтичането на срока по чл.63, ал.2 от закона. След изтичането му в условията на обвързана компетентност Р. в съответствие с чл.64, ал.1, предл.първо, ако бенефициентът не представи в срок документи или разяснения по чл.63 от ЗУСЕФСУ, Р. е длъжен да не верифицира съответния разход, защото той може да бъде включен към следващо искане за плащане. Възможността произтича пряко от закона, нормата на чл.64, ал.1 е императивна, то се явява неоснователен доводът в жалбата за съществен порок на акта по т.2.5 поради липса на изрично указание за възможността за предявяване на средствата към следващото искане за плащане. Правилно Р. е отказал средствата в размер на 277, 57лв, за разходите правилно е посочено правно основание чл.57, ал.1,

т.7 /предишна т.6 от ЗУСЕСИФ/, тъй като не е изпълнено изискването за предявените разходи, изрично и подробно разписани в Приложение №1 към решението, редове 1021-1023, да са представени релевантни документи от бенефициента, поради което законосъобразно е отказано верифициране на средствата на осн. чл.57, ал.1 , т.7 от ЗУСЕФСУ.

В жалбата не се оспорват по същество констатациите по т.2.7 от оспореното решение, че част от предявените разходи са платени след периода на допустимост на разплащанията, установен в чл.3.18 от Административния договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, сключен по процедура на директно предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05M9OP001-6.003 „Запази ме“. Наведени са формални оплаквания за липса на фактически и правни основания за отказа, които не се споделят от настоящия състав. В приложение №1, неразделна част от решението за отказ за верификация от 13.07.2022г. в табличен вид, колона“О“ Р. е посочил мотивите за отказа с коректно отразен период и основание за отказа за признаване на разходите за съответните компенсации. Съгласно ДБФП срокът за изпълнение дейностите на проекта е 13 месеца, т.е. до 10.01.2022г. В чл.3.18 от договора и Раздел II Администриране изпълнението на договора, 1. Период за изпълнение от Ръководството-указание за изпълнение на проекта е указано, че периодът на изпълнение на проекта е съгласно т.2.3 от Договора и всички дейности следва да приключат в определения срок. Разходите за изпълнение на дейностите са допустими ако са извършени в срока за изпълнение на договора съгласно чл.2.3, като разплащането по тях може да бъде извършвано до представяне на финален отчет, но не по-късно от 1 месец след приключване на проектните дейности. С подписване на договора страната по него, в качеството на бенефициент се е задължила да спазва предвидените ангажименти по договора, съобразно установената продължителност на проекта и периода на допустимост на разходите. Както в условията за кандидатстване, така и в ПМС №325/2020г., Закона за счетоводството и чл.19, ал.4, т.1, б.“а“ от Наредба №Н-3 от 22.05.2018г. е видно, че разходи, направени след крайния срок на изпълнение на дейностите по операцията и проекта нямат качеството на допустими, поради което и направените от бенефициента плащания след тази дата се явяват незаконно извършени. Предвид горното правилно е отказана верификация на разходите по т.2.7 в размер 26 728,53 лв. от бюджетно перо 1.1 „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка“ на основание чл.57, ал.1, т.5 /предишна т.4 от ЗУСЕСИФ/, тъй като задължението за спазването на периода на допустимост на разходите произтича пряко от българското законодателство.

По отношение отказът за верификация по т.2.8 от диспозитива, а именно отказана е верификация на средства в размер на 2 245,34лв. на основание чл.57, ал.1, т.4 /предишна т.3 от ЗУСЕСИФ/, съдът намира, че жалбата е неоснователна и актът е законосъобразен. Съгласно чл.8, ал.1 от ПМС №189 /2016г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от ЕСИФ, за програмен период 2014-2020г. когато при прилагане на формата по чл.55, ал.1, т.4 от ЗУСЕФСУ се определя максимален размер за дадена категория разход, то това определяне става въз основа на общите допустими разходи по проекта. В отделни случаи, когато даден разход е пряко обвързан с друга категория разход, като основа

може да се използват общите допустими разходи за съответната категория, с която е обвързан. Съгласно т.12.3, раздел II Единна ставка от Условието за кандидатстване, непреките разходи са фиксирани в размер на 4% от допустимите преки разходи по проекта. Непреките разходи се финансират чрез прилагане на единна ставка, определена чрез прилагане на процент към една или няколко определени категории разходи, съгласно чл.67(1), точка г, чл.67(5), точка а, (i) и (ii) и чл.68 буква (а) от Регламент 1303/2013. Съотношението е въпрос на математическо изчисляване, което органът е посочил в Приложение 1, неразделна част от решението за отказ за верификация. Доколкото в процесния случай не се верифицират част от средствата, предявени към искане за плащане №5, по отношение на тях не са налице условията по чл.57 от ЗУСЕФСУ, тъй като са приети за недопустими. При прилагането на конкретния процент на непреките разходи, законосъобразно е постановен отказ от верификация на сумите, които надхвърлят установените максимални размери на основание чл.57, ал.1, т.4 /предишна т.3 от ЗУСЕСИФ/ - разходите са реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд.

От изложеното по горе се налага изводът, че издаденото Решение в оспорената част е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на установената форма на акта и в съответствие с приложимия материален и процесуален закон и при съответствие с целта на закона. Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, направеното искане и на основание чл. 143, ал.4 от АПК, ответникът има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноски, които съдът определя на основание чл.78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенция по заетостта, представлявана от С. В. – изпълнителен директор чрез пълномощник против Решение за верификация на постъпило искане за окончателно плащане № BG05M90P001-6.003-0001/87 от 13.07.2022 г. на Ръководителя на УО на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" 2014-2020 в Министерство на труда и социалната политика, в частта му по т. 2 за неверифицирани разходи, т.2.4 от бюджетно перо 1.1 „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка“, т.2.5 от бюджетно перо 1.1 „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка“, т.2.7 от бюджетно перо 1.1 „Разходи за компенсации на работници и служители, осигурени в икономически дейности, за които са въведени временни ограничения за осъществяването им с акт на държавен орган в периода на обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка“ и т.2.8 от бюджетно перо 2.1 „Непреки разходи“ в общ размер от 46 600,82лв.

ОСЪЖДА Агенция по заетостта, с ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] да плати в полза на Министерство на труда и социалната политика юрисконсултско възнаграждение в размер на 200, 00 /двеста / лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :